

Hemeldauer

Marianne Grandia

ROMAN

Hemel dauw

Marianne Grandia

ROMAN

Voorhoeve

Eerder verschenen van Marianne Grandia de romans *Witter dan sneeuw* en *Lenteregen*, en de novelle *De picknick*.

Derde druk 2016

© Uitgeverij Voorhoeve – Utrecht, 2014

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

www.kok.nl

www.puurvandaag.nl

© Marianne Grandia, 2014

Bij citaten uit de Bijbel is gebruikgemaakt van de *Herziene Statenvertaling*.

Omslagontwerp Mark Hesseling

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 297 2590 3

ISBN e-book 978 90 297 2216 2

NUR 340

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of open-
baar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, me-
chanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, sto-
red in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means,
electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without
the prior written permission of the publisher.

*Zie, hoe goed en hoe lieflijk is het
dat broeders ook eensgezind samenwonen.
Het is als de kostelijke olie op het hoofd,
die neerdruipt op de baard, de baard van Aäron,
die neerdruipt op de zoom van zijn priesterkleed.
Het is als de dauw van de Hermon
die neerdaalt op de bergen van Sion.
Want daar gebiedt de HEERE
de zegen en het leven tot in eeuwigheid.*

Psalm 133:1b-3

1

Behaaglijk zakte Roos nog iets verder onderuit in het warme bad. Even een uurtje voor zichzelf. Ze had er de hele dag al naar uitgekeken.

Ze legde haar hoofd tegen de opgerolde handdoek achter zich, sloot haar ogen en genoot van de rust en weldadige stilte. De ontspannende geur van lavendel droeg bij aan het gevoel van pure luxe.

Op het deksel van de houten wasmand naast haar stond een glas vruchtensap, maar ze was te loom om haar hand eraan uit te steken.

Langzaam soesde ze wat weg en liet de drukte van haar intensieve werkdag op het Groenrijk College van zich af glijden.

Net toen ze dacht dat ze beter kon gaan zitten omdat ze anders in slaap zou vallen, werd er op de badkamerdeur geklopt.

‘Mama?’

Roos pakte de handdoek achter haar hoofd vandaan en ging zitten. ‘Ja?’

‘Mag ik een koekje?’

‘Een koekje? Je hebt je tanden al gepoetst en lag al in bed!’

Het bleef even stil aan de andere kant van de deur. Blijkbaar stond haar zesjarige dochter een antwoord te bedenken

dat overtuigend genoeg zou zijn om toch toestemming te krijgen.

‘Ja, maar ik heb honger.’

‘Wil je een boterham?’

Het bleef weer even stil. ‘Nee.’

Roos pakte haar glas en nam een slokje sap. ‘Dan heb je ook geen honger. Hup, Rinke, naar je bed. Morgen is het weer vroeg dag.’

Erg vroeg dag zelfs, want ze moesten al om half acht weg. Roos wist dat Rinke er een hekel aan had om naar de voorschoolse opvang te moeten, maar het kon morgen gewoon niet anders. Ze had het zo druk op haar werk – zoals eigenlijk altijd in september – dat ze vroeger moest beginnen, en Geert zat voor zijn werk een paar dagen in het buitenland. Normaal gesproken zou ze Rinke voor dat uurtje naar haar ouders hebben gebracht; die waren dol op hun kleindochter. Maar mama voelde zich al een paar dagen niet zo lekker, dus wilde ze haar niet vragen al zo vroeg op te passen.

Op de gang bleef het stil. Blijkbaar was Rinke toch weer naar bed vertrokken. En Lukas logeerde bij zijn vriendje Reinier, die bij hem in de klas zat. Vorige maand waren ze allebei acht geworden en ze vonden zichzelf te groot om nog naar school te worden gebracht. Eerlijk gezegd vond ze het maar niets dat ze nu zonder toezicht die drukke weg bij school overstaken, maar Geert had gezegd dat ze wat meer moest leren loslaten en vertrouwen.

Roos draaide de warme kraan nog even open, want het water was al aardig afgekoeld. ‘Eigenlijk wel bizar, dat er mensen zijn die niet over schoon drinkwater beschikken, terwijl ik er gewoon voor mijn plezier in lig,’ peinsde ze terwijl ze naar de waterstraal keek.

Ze duwde het lichte schuldgevoel snel weg, nam nog een slok sap en liet zich even later weer tot haar kin in het water zakken.

Gedachteloos blies ze tegen een paar zeepbellen en keek hoe ze uiteenspatten. Als ze goed luisterde, kon ze ze zelfs horen ploffen.

Ze gleed nog iets verder onderuit. Haar halflange, bruine haar werd hierdoor ook nat, maar dat was niet zo erg. Ze wilde het toch straks wassen.

Op haar netvlies verscheen het beeld van de badkamer in het huis waarin ze zevenendertig jaar geleden was geboren en tot haar huwelijk had gewoond. De kleuren van de tegels en het sanitair waren monsterlijk: beige, bruin en oranje, maar dat was toen hip. De ruimte was nog niet half zo groot als deze badkamer; toch hadden ze heel lang een bad gehad.

Vanuit een vreemd soort jeugdsentiment liet Roos zich nog dieper in het water glijden, tot ook haar oren onder water waren. Als kind had ze dit zo vaak gedaan. En iedere keer weer had ze zich verbaasd over de vervorming van geluiden en over het grappige effect als ze onder water probeerde te praten of te neuriën. Ze weerstond de neiging om ook nu een deuntje in te zetten en ging weer zitten.

Net toen ze een scheut shampoo in haar hand had gegoten, hoorde ze haar mobieltje, dat in de slaapkamer lag. Na vier keer werd het stil, maar al snel ging hij opnieuw over. Ze haalde haar schouders op en verdeelde de shampoo over haar haren. De beller moest de voicemail maar inspreken of het straks nog eens proberen.

Ze masseerde de shampoo in en pakte de handdouches uit de houder. Haar mobieltje deed er inmiddels het zwijgen toe, maar juist toen ze de kraan wilde opendraaien, klonk beneden het geluid van de huistelefoon. Die beller wist van

aanhouden! Misschien was het Geert, en had hij later op de avond geen tijd meer om te bellen. Dat zou wel jammer zijn, want ze hadden elkaar de laatste dagen nauwelijks gesproken.

Op de overloop klonken nu roffelende voeten. Blijkbaar sliep Rinke nog steeds niet. Voor Roos kon roepen dat ze naar haar bed moest gaan, hoorde ze Rinke al de trap af rennen. Nou ja, het was niet anders.

Ze draaide de kraan voluit open en begon haar haren uit te spoelen.

Opnieuw werd er op de deur geklopt. Veel harder dan daarnet.

‘Mama!’

Licht geïrriteerd draaide Roos de kraan weer dicht. Kon het echt niet even wachten? ‘Ja, wat is er?’

‘Oma is aan de telefoon. Ik moest u heel snel roepen.’

‘Wat is er dan?’

‘Dat zei ze niet. Maar haar stem klonk heel raar.’

Een golf van onrust overspoelde haar. Mama was wel vrij snel zenuwachtig, maar papa wist daar altijd goed mee om te gaan en had een kalmerende uitwerking op haar. Was hij misschien niet thuis? Maar hij liet haar moeder bijna nooit meer alleen sinds ze zo vaak hartkloppingen had, want dan raakte ze soms helemaal in paniek. Was dat misschien nu ook het geval?

Roos stapte zo snel ze kon uit bad en griste een badlaken van het rek. ‘Waar is de telefoon?’

‘Nog beneden. Ik ga hem wel halen.’

‘Wacht maar, ik ga zelf wel.’ Ze deed de deur open en zonder er om te malen dat ze een spoor van water achterliet, rende ze zo goed en kwaad als dat op natte voeten ging de trap af en pakte de telefoon die Rinke naast de houder had gelegd.

‘Mam?’

‘O, Roos, je moet meteen komen.’ Haar moeders stem klonk hoog en schrill. ‘Papa is niet goed geworden.’

‘Papa?’ Dit was zo onverwacht dat Roos even moeite had met omschakelen. ‘Wat heeft hij dan?’

‘Ik weet het niet.’ Haar moeder begon te huilen. ‘Hij zakte ineens in elkaar. Gewoon, terwijl hij peertjes voor zondag zat te schillen.’

Met de telefoon tussen haar schouder en oor geklemd rende Roos naar haar slaapkamer. ‘Hebt u de dokterspost al gebeld? Of 112?’ Ze gunde zich geen tijd om zich goed af te drogen, maar gooide het badlaken neer en trok lukraak wat kleren aan.

‘112. Maar ik heb nog niemand gezien. De ambulance is er nog niet.’

‘En Marga?’ Haar oudste zus woonde het dichtst bij het seniorenappartement van hun ouders. ‘Hebt u haar al gebeld?’

‘Ja, ook al, maar daar is niemand thuis.’ Haar moeder begon nog harder te huilen.

Roos haalde diep adem. ‘Rustig, mam. Geen paniek. Misschien valt het allemaal nog mee. Misschien is hij alleen maar flauwgevallen.’ Ze probeerde het zelf te geloven, maar dat lukte niet erg. Haar vader viel nooit flauw. En zeker niet tijdens een klusje als peren schillen. ‘Ik kom er direct aan.’

Vanuit haar ooghoek zag ze Rinke met grote schrikogen de slaapkamer in komen. Roos bedekte de hoorn met haar hand. ‘Mama moet even naar oma. Trek snel je sokken en schoenen aan, dan breng ik je naar de bureu.’ Hopelijk waren die thuis.

‘Wat is er dan?’

‘Dat vertel ik later wel. Vlug nu!’

Rinke knikte en verdween, waarna Roos zich weer tot

haar moeder richtte. ‘Mam, wij gaan nu weg. Ligt papa op de grond?’ Alleen het beeld al was ondraaglijk.

‘Ja.’

Roos rende naar beneden, waar ze zich realiseerde dat haar mobieltje nog in haar slaapkamer lag. ‘Ademt hij nog?’ vroeg ze aan haar moeder, terwijl ze weer naar boven rende.

‘Ja.’

‘Zorg dat hij op zijn zij ligt. En dat hij niet kan stikken.’ Ze vloog de trap weer af en griste haar sleutelbos van het kapstokhaakje. ‘Ik hang nu op, maar ik bel u zo direct terug met mijn mobieltje, goed?’

Er kwam geen antwoord. Ook het huilen was gestopt en had plaatsgemaakt voor een angstaanjagende stilte.

‘Mam? Mam!’

*Roman over diep weggestopte gevoelens en een pad
naar verzoening die niemand onberverd zal laten*

Roos van Hasselt en haar zus Marga verschillen als dag en nacht. Dat wordt pijnlijk benadrukt als hun moeder door een herseninfarct haar spraakvermogen verliest en niet meer kan communiceren. De zussen komen in de liefde en zorg voor hun moeder lijnrecht tegenover elkaar te staan.

Riet, hun moeder, strijdt intussen haar eigen strijd. Terwijl haar dochters ieder op hun eigen manier proberen haar gedachten een stem te geven, vormt zich in Riets hoofd en hart gaandeweg het antwoord op de vraag waarom de onderlinge verhoudingen in hun familie door de jaren heen zo zijn scheefgegroeid.

Marianne Grandia is een bekende naam in christelijk Nederland. Ze schrijft al ruim tien jaar voor Eva, vertaalde tientallen boeken en spreekt regelmatig voor groepen vrouwen. Met haar stichting Selah reikt ze vrouwen Bijbelse principes aan voor herstel en bloei. Haar romans *Witter dan sneeuw* en *Lenteregen* werden beide bekroond met de Publieksprijs Christelijk Boek.

‘Riets onmacht, de frustraties, haar geloof, het zoeken naar herinneringen en naar woorden om grip op de dingen te krijgen, zijn heel knap en ontroerend beschreven. Grandia’s beste roman tot nu toe!’ – *Visie* over *Hemeldauw*

‘Marianne Grandia snijdt in haar romans pittige thema’s aan en weeft die op een natuurlijke, soepele manier door haar verhalen.’ – *Nederlands Dagblad*